

HUIS VOOR
ACTUELE KUNST
DESIGN & ARCHITECTUUR

PERSDOSSIER

Colour. Seeing beyond pigment

08.05-24.08.2025

Kleurstoffen en pigmenten zitten overal. Van verf op de muren tot inkt in pennen, en van cosmetica tot kleding, pigmenten geven letterlijk kleur aan het leven. Ze worden gebruikt in de voedselindustrie om producten aantrekkelijker te maken en in de farmaceutische sector om medicatie te coderen of pillen meer appetijtelijk voor te doen. En natuurlijk is de productie en het gebruik van pigmenten nauw verbonden aan de wereld van kunst en design. Kleuren dragen bij aan de aantrekkingskracht van dagelijkse producten en kunstwerken.

Maar de pigment- en kleurstoffenindustrie is een van de meest vervuilende sectoren ter wereld. Om de milieu-impact te beperken, is het van belang om alternatieven te ontwikkelen. Laboratorium, het biolab voor kunst, design, en biotechnologie van KASK & Conservatorium Gent, is gespecialiseerd in duurzame kleurproductie. Met behulp van nanotechnologie ontwikkelen zij een kleurenpalet. Op basis van synthetische melanine wordt een kleurenfilm gemaakt die ze toepassen op materialen zoals papier, metaal, keramiek, glas, etc. In deze tentoonstelling gaan zeven kunstenaars en ontwerpers voor het eerst aan de slag met melanine als structurele kleur.

Structurele kleuren als duurzaam alternatief

Structurele kleuren zijn een belangrijke volgende stap in de ontwikkeling van alternatieve pigmenten. Daar waar traditionele en alternatieve pigmenten materiaal fysiek verkleuren, is er ook de optie om optisch een kleur te realiseren. Toch is deze biologische piste veel minder bekend.

Structurele kleuren ontstaan namelijk door de interactie van licht met de microscopische structuren in een materiaal. Het is dus een optisch effect dat ontstaat wanneer licht breekt op nanoschaal. Hierdoor ontstaan levendige kleuren, die veranderen afhankelijk van de kijkhoek en de lichtinval, zoals te zien is bij de vleugels van vlinders of pauwenveren. Deze structuren zijn vaak opgebouwd uit eenvoudige bouwstenen, zoals cellulose, chitine, keratine en melanine. Het zijn materialen die in de natuur veel voorkomen, biologisch afbreekbaar en niet giftig zijn. Van al deze biologische materialen staat het kleuronderzoek met synthetische melanine - een huideigen pigment - momenteel ver genoeg om er mee te experimenteren.

Wat als we in de toekomst niet meer moeten zoeken naar minder vervuilende pigmenten, maar pigmenten in hun geheel achterwege kunnen laten? Wat als een object wordt geproduceerd met de kleurstructuur in het oppervlak van het materiaal, in plaats van dat het achteraf wordt geverfd? Spreken we hier over een technologie met de potentie van “super”duurzaamheid, gezien structurele kleuren zelfs terug zijn gevonden in fossielen?

Onuitputtelijk kleurenpalet

Deze nieuwe structurele kleuren op basis van melanine worden voor het eerst in de handen van kunstenaars en ontwerpers gelegd. *Colour. Seeing beyond pigment* is op die manier meer dan een reflectie op een milieuvraagstuk. De tentoonstelling herschrijft onze relatie met kleur, materialen en duurzaamheid.

De werken in de tentoonstelling zijn een verkenning van wat kleur kan zijn, niet alleen als esthetisch gegeven, maar ook als verhaal, als materiaal en als reflectie van onze ecologische en maatschappelijke uitdagingen. Hierbij staat het ambachtelijke centraal, met een brede waaier aan experimenten met vormen en materialen als resultaat: aluminium, rubber, glas, papier, keramiek, parachutestof, titanium en staal.

Het levert een paradoxale bezoekerservaring op. Door het spel met texturen en contrasten, vragen de kunstwerken bijna om aangeraakt te worden. Al zou dit nefast zijn, want één aanraking vernietigt de kleur. Aan de andere kant moet je de kunstwerken van alle kanten bekijken om de picturale kracht te begrijpen. De kleuren komen pas tot hun recht vanuit verschillende invalshoeken, met een andere lichtinval.

De tentoongestelde werken

Bram Vanderbeke

Bram Vanderbeke combineert handwerk met een fascinatie voor materialen zoals beton en aluminium. *Ridges 1, 2 en 3* zijn driedimensionale wandobjecten die uitnodigen om de ruimte, vorm en materiaal zintuiglijk te ontdekken. Het oppervlak lijkt gegoten, maar is met precisie bewerkt door in platen aluminium te frezen. De textuur toont intuïtieve, handmatige bewegingen die voortkomen uit het proces van dagenlang ritmisch werken. Bij wisselen van standpunt ontdek je telkens nieuwe details: de glinstering van licht in de groeven, de gekozen kleuren, en het effect van schaduw. De subtiele kleuraccenten van deels weg geborstelde structurele kleur blijven van intensiteit veranderen afhankelijk van je positie.

Marlou Breuls

No Hard Peelings roept associaties op met een gevilde vrouwelijke huid. De textuur, gemaakt van zacht rubber, versterkt de tactiliteit van het werk. Maar de kleur, geïnspireerd op insectenvleugels, geeft een sterk gevoel van vervreemding. De kopspelden waarmee het object lijkt opgehangen, verwijzen naar taxidermie en versterken de spanning tussen tactiliteit en afstand. Je wordt uitgenodigd om het werk vanuit meerdere perspectieven te benaderen en het intrigerende ongemak te ervaren tussen het verlangen om het aan te raken en de afstand die het object lijkt op te eisen. Het werk balanceert tussen speels en sinister, en stelt subtiele vragen over de maakbaarheid van het vrouwelijke lichaam: hoe we lichamen manipuleren, conserveren of loskoppelen van conventies.

Dimitris Theocharis

A Geometry of Togetherness is een vlieger, geïnspireerd op de tetrahedrale vorm van Alexander Graham Bells ontwerp uit 1907. Gemaakt van glasvezelstaafjes en parachutestof, straalt het werk lichtheid en balans uit. Ondanks haar fragiele constructie kan ze effectief vliegen. De structurele kleuren op het oppervlak veranderen afhankelijk van de lichtinval en verwijzen naar zwermen spreeuwen die samen veiligheid zoeken. Op het eerste gezicht speels, maar in werkelijkheid een diepgaande verkenning van patronen in de natuur, architectuur en technologie. De vlieger toont hoe afzonderlijke onderdelen samen een nieuwe eigenschap creëren. Net zoals moleculen en patronen in de natuur herhalingen vertonen, onthult de geometrische precisie van de vlieger een harmonie die vaak onzichtbaar blijft.

Tiina Pyykkinen

Tiina Pyykkinen speelt met ruimte, tijd en waarneming. De intrigerende panelen, vervaardigd op spiegeland staal, veranderen voortdurend afhankelijk van het licht en de kijkhoek. Tijdens het maakproces wordt een lijm aangebracht die het oppervlak beschermt tijdens het kleurbad. Deze wordt daarna slechts deels verwijderd, en onthult zo vormen die gebaseerd zijn op schaduw. Het resultaat nodigt uit tot interactie: de toeschouwer wordt letterlijk weerspiegeld en smelt samen met het beeld, waardoor het schilderij niet statisch is, maar in flux. Pyykkinen onderzoekt zo hoe een 'bewegend beeld' kan ontstaan met dubbelzinnige status: monochroom en multichroom, stabiel en ongrijpbaar. Ze ziet haar werk als een spiegel van ons menselijk bestaan: gelaagd en voortdurend in verandering. *Disguised Messages* nodigt bezoekers uit tot een moment van contemplatie, waarin we onze plek in een veellagige realiteit kunnen heroverwegen.

Heleen Sintobin en Amandine David

1548 Pennae

1548 Pennae is een verenkleed van kleine keramische elementen, elk met de structuur van een kalkoenveer en iriserende kleuren die subtiel met het licht spelen. De afzonderlijke delen worden genaaid tot een over elkaar liggende compositie. Zo vormen ze een deken die verwijst naar traditionele veren creaties uit het verleden, zoals van de Maya's. Zij kweekten kalkoenen om dekens te maken van hun veren. Dit werk eert die traditie en is een ode aan de structurele kleuren die van nature in vogelveren aanwezig zijn. Door een traditionele inspiratiebron naar een hedendaags object te vertalen, nodigt het bezoekers uit stil te staan bij de potentie van structurele kleur in het vormgeven van alledaagse objecten.

Entomo Colours

Door onderzoek naar het gebruik van structurele kleuren op papier, ontwerpen Heleen Sintobin en Amandine David origami-kevers gebaseerd op bedreigde Vlaamse soorten. De kevers worden ingelijst als een collectie gepinde insecten. *Entomo Colours* is zowel een artistiek experiment als een krachtig narratief over biodiversiteitsverlies. Waar traditionele kever verzamelingen het verleden tonen, richt dit project zich op het heden. De glanzende, iriserende tinten reflecteren niet alleen hun natuurlijke equivalenten, maar doen ons ook nadenken. Zouden we een grotere waaier aan natuurlijke structurele kleuren kunnen bewaren als we anders omspringen met ons milieu? Door iets alledaags en speels, zoals origami, te combineren met diepgaande research en storytelling, biedt dit werk een bijzondere blik op wat verloren dreigt te gaan.

Coral Colours

Met *Coral Colours* visualiseren Heleen Sintobin en Amandine David de impact van klimaatverandering op onderwater kleuren. Stijgende zeewatertemperaturen bedreigen de felle kleuren van vissen, essentieel voor herkenning, camouflage en voortplanting. Het werk is geïnspireerd op wetenschappelijke grafieken over kleurwaarneming op diepte in water. Hoe dieper in zee, hoe minder licht en kleur. Dit komt tot uiting in een mobiel van kleurrijk geanodiseerde titaniumplaatjes, waartussen enkele blauw gekleurde vissen zwemmen. Blauw door hun migratie naar koelere, donkerdere wateren. *Coral Colours* benadrukt zo het belang van mariene bescherming.

Ann Veronica Janssens

09.04.23, 2023 & 04.10.23 #2, 2023

De reeks *Structural Colours* van Ann Veronica Janssens experimenteert met de grens van perceptie en materialiteit. Elk werk bestaat uit een paneel van transparant geribbeld glas, waarop de dunne filmlaag van synthetisch melanine is aangebracht. De werken zijn levendige manifestaties van licht en kleur, waarin toeval en serendipiteit een cruciale rol spelen. Net als hun natuurlijke tegenhangers zijn de kleuren bijzonder fragiel: elk direct contact met het oppervlak vernietigt de structuur, waardoor uiterste zorg nodig is om de kleurlaag te behouden. Deze werken benadrukken de kansen en complexiteit van structurele kleurentecnologie als experiment en ervaring.

Praktische informatie

Curator: Annelies Thoelen

Wetenschapper: María Boto Ordóñez

Scenografie: Woman Cave Collective

Kunstenaars: Marlou Breuls, Amandine David, Ann Veronica Janssens, Tiina Pyykkinen, Heleen Sintobin, Dimitris Theocharis, Bram Vanderbeke

In samenwerking met: KASK & Conservatorium (HOGENT – Howest), VUB (Sustainable Engineering Materials Research Group) en UGent (Evolution and Optics of Nanostructures).

Met de steun van Saastamonen Foundation, Finnish Cultural Institute for the Benelux, Suomen Kulttuurirahasto. Het onderzoeksproject Ecology of Colour wordt gefinancierd door het Onderzoeksfonds Kunsten van HOGENT.

Over het onderzoek Ecology of Colour

Laboratorium, het biolab voor kunst, design en biotechnologie van KASK & Conservatorium is gespecialiseerd in duurzame kleurproductie. Het onderzoeksproject Ecology of Colour ontwikkelt een kleurenpalet van structurele kleur dankzij nanotechnologie. Op basis van synthetische melanine wordt een kleurenfilm ontwikkeld om toe te passen op papier, metaal, keramiek, glas, etc.

<https://ecologyofcolour.be/>

Over de kunstenaars en ontwerpers

Amandine David

Amandine David is een Brusselse ontwerper en onderzoeker. In haar praktijk, die zich bevindt tussen traditionele ambachten en digitale productie, verschijnen objecten als materiële sporen van een omringend proces van leren, delen en samenwerken. Door samen te werken met ambachtslieden, programmeurs en architecten en de nadruk te leggen op wat gewoonlijk als context wordt beschouwd, zoals technische knowhow, disciplinaire tradities en sociale culturen, opent Amandine mogelijkheden voor multidisciplinaire dialogen. Vanwege de collaboratieve oorsprong en het open einde is het werk van Amandine altijd zelfbewust verbonden met de sociale structuren van delen die elke ontwerppraktijk omringen.

Amandine studeerde in 2018 af aan de Social Design Master aan Design Academy Eindhoven. Amandine geeft les aan KASK, de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten van Gent, in de afdeling Autonoom Ontwerp. Amandine ontving onlangs de Henry Van de Velde Young Talent Award. Amandine ontving de Henry Van de Velde Young Talent Award in 2023. Haar werk maakt deel uit van de collectie van Design Museum Gent en CID in Grand-Hornu.

Dimitris Theocharis

Dimitris Theocharis (1987) studeerde wiskunde en beeldende kunst aan Griekse instellingen en behaalde in 2020 zijn MFA aan het Sandberg Instituut in Amsterdam. Zijn werk omvat verschillende media en richt zich op verbindingen tussen verschillende disciplines en tijdperken, waarbij hij zich bezighoudt met thema's als tijd, materialiteit en de migratie van vormen in kunst, natuur en wetenschap. Hij woont momenteel in Gent.

Marlou Breuls

House of Rubber is een veelgeprezen cross disciplinaire creatieve studio gevestigd in Amsterdam, bekend om zijn gedurfde aanpak die een brug slaat tussen de werelden van mode, beeldhouwkunst en kunst. Onder de visionaire leiding van oprichter Marlou Breuls, daagt de studio traditionele percepties van deze disciplines uit en herdefinieert ze, door hun onderscheidende kenmerken met elkaar te vermengen. Door speels optimisme en creatief plezier te verkiezen boven formalisme en minimalisme, creëert House of Rubber een wonderbaarlijk universum waar regels bedoeld zijn om te worden gebogen, gebroken of losgelaten ten gunste van inventiviteit en vreugdevolle expressie.

Oprichtster Marlou Breuls staat bekend om haar vermogen om mode, kunst en design op onverwachte en spannende manieren samen te voegen. Met een zeer intuïtieve en ruimdenkende benadering laat Marlou elk werk zich op natuurlijke wijze ontvouwen, gedreven door een geest van experimenteren en materiaalonderzoek. Haar ontwerpen - gekenmerkt door rijke texturen, tactiele oppervlakken en een fantasierijke sfeer - definiëren het potentieel van alledaagse materialen en transformeren ze in zintuiglijke, meeslepende stukken. Of het nu latex bodysuits, baljurk tapijten, keramische kasten of rubberen sieraden die druipen van het lichaam zijn, Marlou's werk daagt consequent verwachtingen uit en nodigt uit tot persoonlijke betrokkenheid. Marlou heeft zichzelf gevestigd als een leidende kracht in hedendaags design, waarbij ze de werelden van collectible design en performatieve objecten naadloos in elkaar laat overvloeien. Met een groeiende reputatie

voor het verleggen van creatieve grenzen, prikkelt haar werk de nieuwsgierigheid en biedt het nieuwe perspectieven op het snijvlak van kunst en mode. Met een portfolio dat zowel intrigeert als bewondert, geeft House of Rubber de toekomst van design een nieuwe vorm - één speels, provocerend stuk per keer.

Bram Vanderbeke

De Belgische ontwerper Bram Vanderbeke woont in Gent. Hij studeerde in 2016 af aan de Design Academy in Eindhoven, als aanvulling op zijn designopleiding aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Gent. Zijn praktijk is divers maar consistent en valt op door zijn materiële, sculpturale en monumentale kwaliteiten.

Bram onderzoekt en transformeert de mogelijke interacties tussen een object, zijn architecturale omgeving en zijn gebruiker, verder uitgedaagd door ruw materiaal, vorm en functionaliteit. Zijn werken zijn tegelijkertijd autonome artistieke manifestaties en bruikbare oplossingen, een ambiguïteit die Bram bewust nastreeft. Hij creëert zijn Architectural Objects en ritmische installaties in verschillende dimensies, zowel in een private als in een publieke context. De werken beïnvloeden vaak de ruimtelijke perceptie van de omgeving waarvan ze deel gaan uitmaken, soms door een bestaande ruimte uit te breiden door er een nieuwe ruimte in te creëren.

Bram Vanderbeke is een van de stichtende leden van BRUT, een collectief van opkomende Belgische ontwerpers.

Ann Veronica Janssens

Sinds het einde van de jaren 1970 werkt Ann Veronica Janssens aan de ervaring van de bezoeker. Haar aanpak levert ongrijpbare werken op. Haar installaties op locatie spelen met reflecties, helderheid en transparantie, en worden gecreëerd met ongrijpbare elementen zoals licht, kunstmatige mist, geluid en eenvoudige materialen zoals glas en spiegels, die slechts de middelen of dragers zijn om bezoekers aan te moedigen de vluchtigheid van het moment, de subjectiviteit van de perceptie van ruimte en tijd, en hun eeuwigdurende evolutie te ervaren. Deze transformatie van het materiële door het immateriële leidt tot een verlies van referentiepunten en een gevoel van instabiliteit, waarbij het fysieke verschuift naar het psychologische. Bezoekers zijn acteurs in hun eigen unieke ervaring, door hun bewegingen, interacties en percepties met de apparaten die door de kunstenaar zijn bedacht, en via deze apparaten, de architectuur en ruimte van de plaatsen die ze bewoont.

Ze vertegenwoordigde België op de Biënnale van Venetië (met Michel François) en de Biënnale van São Paulo en nam deel aan de Biënnales van Istanbul, Sydney, Sharjah en Beppu. Solotentoonstellingen zijn onder andere "Grand Bal" in de Pirelli HangarBicocca in Milaan in 2023, in het Pantheon in 2022, in de South London Gallery in 2021, in het Louisiana Museum of Modern Art in 2020, in het Musée de l'Orangerie in 2019, in De Pont, Tilburg, in 2018, in het Institut d'Art Contemporain, Villeurbanne in 2017, in het Nasher Sculpture Center, Dallas, in 2016, in het S. M.A.K Museum van Hedendaagse Kunst, Gent, in 2010, het WIELS Centre d'Art Contemporain, in 2009, het Museum Morsbroich in 2007, het Musée d'Orsay in 2003 en de Neue National galerie in 2001. In 2009 richtte ze samen met Nathalie Ergino het "Brain Space Laboratory" op in het IAC in Villeurbanne.

Heleen Sintobin

Heleen Sintobin heeft een achtergrond in interieurarchitectuur en heeft een master in Design Products aan het Royal College of Art in Londen. In haar huidige persoonlijke werk onderzoekt ze de toekomst van ambachten in het digitale tijdperk. Als resident in de InterActions onderzoeksgroep van LUCA experimenteert ze met mijnafval en 3D printing. Heleen werkt ook als artistiek onderzoeker in KASK & Conservatoriums's biolab Laboratorium in het interdisciplinaire project 'Ecology of Colour'. Samen met wetenschapper Maria Boto onderzoekt ze de toekomst van duurzame kleurproductie.

Tiina Pyykkinen

Tiina Pyykkinen (°1983) is een beeldend kunstenaar uit Helsinki die voornamelijk werkt met schilderijen en installaties. Haar werk richt zich op thema's zoals communicatie, individueel en collectief geheugen, tijd en de wanorde ervan als een lichamelijke ervaring. Pyykkinen gebruikt verschillende combinaties van materiaal en licht om gelaagde werken te creëren die een dialoog aangaan met ruimte, beweging en de perceptuele ervaring van de kijker. Haar werken zijn tijdelijk en ruimtelijk, waarbij de visualiteit voortdurend in beweging is.

Pyykkinen studeerde in 2014 af met een Master of Fine Arts aan de Finse Academie voor Schone Kunsten. Ze werd uitgeroepen tot Young Artist of the Year in 2017, een eer georganiseerd door het Tampere Art Museum en de stad Tampere. Haar werken maakten deel uit van tentoonstellingen in Museum of Contemporary Art Kiasma (2024), Tampere Art Museum (2024), Serlachius Museums (2024-2023), andere Finse en Europese musea en galerijen. Haar schilderijen maken deel uit van de collecties van Saastamoinen Art Foundation (EMMA, Espoo Museum of Modern Art), Museum of Contemporary Art Kiasma, Serlachius Museums, Jenny and Antti Wihuri Foundation (Rovaniemi Art Museum), Tampere Art Museum en Maastricht University Collection in Nederland. Haar laatste site-specific werk werd voltooid in 2021 aan de hoofdgevel van Nova, Jyväskylä Central Hospital.

Annelies Thoelen

Annelies Thoelen (BE, 1986) is coördinator van het Expertisecentrum voor Design bij Design Museum Gent. Ze behaalde in 2008 een master Kunstwetenschappen aan de KU Leuven en in 2015 een doctoraat aan U Hasselt. Annelies startte haar loopbaan in 2013 bij Design Vlaanderen, waar ze verantwoordelijk was voor de Europese designprojecten, optrad als curator van "Konijn met Pruimen" (2015) en meewerkte aan de selectie en catalogus van de 8ste Triënnale voor Design in Gent (2016). Ze was er redacteur van designtijdschrift Kwintessens, publiceerde het handboek "Public Service Design" (2015) en zetelde in enkele Vlaamse beoordelingscommissies voor kunstensubsidies. Van 2018 tot 2023 was ze curator bij Z33, Huis voor Actuele Kunst, Design en Architectuur in Hasselt waar ze tentoonstellingen zoals "Fitting in" (2022) en "Healing Water" (2023) organiseerde en verantwoordelijk was voor de projecten rond het Vlaamse designbeleid.

Annelies zetelt momenteel als internationaal adviseur vormgeving in de beoordelingscommissie van het Stimuleringsfonds voor Creatieve Industrie in Rotterdam en is lid van de editorial board van het Tijdschrift voor Interieurgeschiedenis en Design te Gent. Daarnaast doceert ze ook sinds 2015 designgeschiedenis en designactualiteit bij LUCA School of Arts. Als onafhankelijk criticus publiceerde Annelies o.a. in this is tomorrow Contemporary Art Magazine, HART/Glean, Kwintessens, DAMN magazine en New Ceramics. Ze is tevens voorzitter van Platform 0090 en bestuurslid van organisaties zoals FlandersDC, deBuren en KMSKA.

Woman Cave Collective (scenografen)

Woman Cave Collective is een kunst- en ontwerpstudio opgericht door architect Chloé Macary-Carney en kunstenares Leticia Chanliau. Ze werken sinds 2019 rondom noties van gender en inclusiviteit in gebouwde omgevingen. Met hun tweejaarlijks tijdschrift Woman

Journal verkennen ze het opzetten van participatieve workshops en de creatie van ruimtes en designobjecten onder de naam Cluso Studio. Woman Cave Collective neemt deel aan expo's en biënnales als onderdeel van culturele programmatie op het kruispunt van hedendaagse kunst, architectuur en design. Ze maken deel uit van de incubator voor jonge architectuurbureaus, SANA bij ENSA Clermont-Ferrand. Het collectief werkt aan de herwaardering van ambachten, ambachtelijke praktijken en doe-het-zelf-methoden in een multidisciplinaire geest met de nadruk op hergebruik.

María Boto Ordóñez

María behaalde een diploma in Voedingsmiddelentechnologie aan de Universiteit van León (Spanje) en een doctoraat in Levenswetenschappen van de Farmaceutische School van de Universiteit van Barcelona (Spanje). Daarna startte haar onderzoek op het snijvlak van wetenschap en kunst bij de Waag Society in Amsterdam, waar ze werkte als laborant voor kunstenaars en ontwerpers op het gebied van bioart en biodesign. Sinds 2016 is María onderzoeker aan KASK/School of Arts van de Hogeschool Gent (België).

Haar belangrijkste onderzoeksinteresse gaat uit naar duurzame kleurproductie en -toepassing binnen de kunsten. In haar eerste project, The Colour Biolab, onderzocht ze duurzame alternatieven voor synthetische inkten en kleurstoffen, waaronder het gebruik van bacteriën en micro algen als bronnen van kleur. Haar huidige onderzoeksproject Ecology of Colour, dat ze samen met Heleen Sintobin uitvoert, wil een brug slaan tussen natuur en kunst door de basis van structurele kleurgeneratie te ontleden en te vertalen naar toepasbare en duurzame materialen. Beide projecten zijn uitgevoerd in nauwe samenwerking met professionele kunstenaars en ontwerpers, zoals Ann Veronica Janssens of Tiina Pyykkinen, om de esthetiek en de zintuiglijkheid van de gegenereerde kleuren te onderzoeken. Naast haar rol als onderzoeker is ze verantwoordelijk voor Laboratorium, het experimentele lab voor kunst, design en biotechnologie aan de Hogeschool voor de Kunsten KASK, waar studenten en onderzoekers materialen en methoden uit de wetenschap kunnen onderzoeken in hun artistieke praktijk.

Engels persdossier:

<https://docs.google.com/document/d/1z3cV7-APHzdeNTUdPGsdKphwwuk0JkxZHkpUIR6uOuw/edit?usp=sharing>

Frans persdossier:

<https://docs.google.com/document/d/1dN8p3qHroxtjUiFa9sWfJvIXXnznzjC1yyIREe-eLWc/edit?usp=sharing>